

Aap en Beer

Week 2.

Voetbal.

Onze regisseur, Martin, bleek deze week nog niet elke dag erbij te kunnen zijn. We moesten het toch nog een aantal dagen met z'n tweeën zien te redden, Job en ik. We hebben ons best gedaan en geprobeerd samen stukjes te maken en te "acteren". Maar het is als je volwassen bent heel raar om te spelen als er geen publiek naar kijkt. Alles wordt dan een beetje gênant.

Omdat er niemand is om naar je te kijken wordt je langzaam je eigen publiek. Je gaat dan met een afstandje jezelf bezien en alles wat je doet heel stom en kinderachtig vinden tot je op een gegeven moment niks meer durft te doen.

Gelukkig hadden Job en ik op die moment een hele grote skippybal in de buurt waar we dan tegenaan konden trappen. Daar werden we dan weer los en makkelijk van zodat we daarna weer met verse moed konden toneelspelen. Tijdens een van die voetbal partijtjes heb ik per ongeluk een hele grote metalen lamp uit het systeemplafond geschoten, het was een hels kabaal en we schokken ons een hoedje. Snel hebben we de boel gerepareerd en alle sporen uitgewist in de hoop dat niemand er ooit achter zou komen. We voelden ons als twee kleuters die iets stouts hadden gedaan en werden van die spanning lacherig.

Nu hebben we bedacht dat er in de voorstelling ook een soort van ongeluk moet gebeuren, het is spannend en grappig tegelijkertijd.

Zo zie je maar weer, een goeie scène vind je pas als je er niet naar op zoek bent!